FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
Y. BOT
fremsat den 27. januar 2011 [1]

1. Denne appel vedrører de bestemmelser, der anvendes til beregning af antidumpingtold, når den pågældende vare importeres fra et land, der ikke har markedsøkonomi.

2. Rådets forordning (EF) nr. 384/96 [2] giver Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union beføjelser til at pålægge en virksomhed, hvis import til Det Europæiske Fællesskab er genstand for dumping — det vil skematisk set sige, at den sælges til en pris, der ligger under den pris, som den pågældende vare sælges til på virksomhedens indre marked — en bøde.

3. I henhold til grundforordningen kan en sådan praksis kun straffes, hvis følgende to betingelser er opfyldt, nemlig for det første at den pågældende vare sælges i Fællesskabet til en pris, der ligger under dens såkaldte normale værdi, og for det andet at den pågældende praksis forvolder skade på Fællesskabet.

4. Kontrollen af den første betingelse kræver således en sammenligning af den pris, som den pågældende vare sælges til i Fællesskabet, dvs. eksportprisen, og dens normale værdi. En sådan sammenligning kræver, at hver af disse værdier først bestemmes. I grundforordningen fastsættes de kriterier, der skal anvendes til disse beregninger.

5. Normalværdien svarer i princippet til den pris, som den pågældende vare sælges til i eksportlandet. Når denne pris ikke er kendt eller fastsat, fordi virksomheden ikke sælger den pågældende vare i sit eget land, eller dette land ikke har markedsøkonomi, fastsættes der i grundforordningen andre kriterier, herunder i sidste ende den pris, der skal betales i Fællesskabet for en tilsvarende vare justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

6. Desuden kræves det i grundforordningen, at der skal foretages en ligelig sammenligning af eksportprisen og den normale værdi, dvs. at den skal foretages i samme handelsled.

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Rådets forordning af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8.3.2004 (EUT L 77, s. 12, herefter »grundforordningen«).

7. Den tvist, der ligger til grund for den foreliggende sag, vedrører overholdelse af denne betingelse.

8. Rådet konkluderede i sin forordning (EF) nr. 1136/2006 [3], den endelige forordning om fastsættelse af den antidumpingtold, Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd (herefter »appellanten«, hhv. »sagsøgeren«) skylder, at den pågældende vares normale værdi, da der ikke forelå andre relevante oplysninger, skulle bestemmes på grundlag af oplysningerne i klagen og fra EF-erhvervsgrenen. Der blev således fastsat en normalværdi på grundlag af fællesskabsfabrikanternes produktionsudgifter, administrative udgifter og generalomkostninger inklusive en rimelig fortjeneste.

9. Det fratrak imidlertid fra denne beregning den del, der svarede til de direkte salgsomkostninger, med den begrundelse, at appellanten sælger alle sine produkter, såvel i etableringslandet som til eksport, via »tilknyttede selskaber«, dvs. selskaber, som appellanten er hovedaktionær i, eller som er hovedaktionær i appellanten.

10. Eksportprisen bestemmes derimod på grundlag af den pris, de tilknyttede selskaber sælger varen til på Fællesskabets marked. For at sammenligne denne eksportpris og den normale værdi i samme handelsled, dvs. i det led, hvor varen forlader appellantens produktionskæde, tilpassede Rådet den pågældende pris ved at fratrække den procentdel, der svarer til salgsomkostningerne og til de tilknyttede selskabers fortjeneste.

11. I dommen af 23. september 2009, Dongguan Nanzha Leco Stationery mod Rådet [4], frifandt De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans Rådet med hensyn til påstanden om ophævelse af den endelige forordning. Den konkluderede navnlig, at den justering af eksportprisen, som Rådet havde foretaget, var i overensstemmelse med grundforordningen.

12. Denne vurdering bestrides i den foreliggende appel. Appellanten gør gældende, at Retten har begået en retlig fejl, da den skønnede, at den normale værdi svarede til prisen, når varerne forlader produktionskæden. Ifølge appellanten skal denne normale værdi i henhold til grundforordningen nødvendigvis svare til den pris, til hvilken den pågældende vare ville være blevet solgt på appellantens indre marked, hvis der anvendtes en markedsøkonomi.

13. Ifølge appellanten betyder det, at den normale værdi og eksportprisen skulle sammenlignes i det led, hvor varen sælges første gang til en uafhængig operatør, dvs. på det

3 — Rådets forordning af 24.7 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af bueformede ringmekanismer med løftearm (hebel) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 205, s. 1, herefter »den endelige forordning«).

4 — T-296/06, herefter »den appellerede dom«.

tidspunkt, hvor den sælges af det sidste tilknyttede selskab.

14. Appellanten udleder heraf, at Retten ligeledes begik en retlig fejl, da den konkluderede, at tilpasningen af eksportprisen med det formål at fratrække markedsføringsomkostningerne på Fællesskabets marked var i overensstemmelse med grundforordningens bestemmelser om, at der skal foretages en ligelig sammenligning.

15. I dette forslag til afgørelse vil jeg redegøre for, hvorfor appellantens appel efter min mening skal forkastes som ugrundet.

16. Jeg skal oplyse, at appellantens appel har til formål at sætte spørgsmålstegn ved Rettens vurdering, hvorefter den normale værdi er blevet beregnet i henhold til grundforordningens bestemmelser. I appelskriftet hævder appellanten blot, at Retten har begået en retlig fejl ved at konkludere, at denne normale værdi svarede til det led, hvor den pågældende vare forlader appellantens produktionskæde, således at Rådets tilpasning af eksportprisen var i overensstemmelse med kravet om, at der skal foretages en ligelig sammenligning.

17. Jeg vil hævde, at appellanten ikke, når lovligheden af beregningen af den normale værdi ikke bestrides, og det er ubestridt, at denne normale værdi er fastsat, så den svarer til varens værdi i det led, hvor den forlader appellantens produktionskæde, kan bebrejde Rådet, at det har justeret eksportprisen, så den bringes ned på niveauet i samme led, dvs. leddet inden inddragelsen af de tilknyttede selskaber, der varetager markedsføringen af produktet.

18. Derfor foreslår jeg, at Domstolen konstaterer, at Retten ikke har begået en retlig fejl, da den konstaterede, at den omtvistede justering var i overensstemmelse med grundforordningen.

I — Retsforskrifter og faktiske omstændigheder

A — *Grundforordningen*

19. I grundforordningens artikel 2, stk. 1-7, defineres normalværdien af en vare, der anses for at være genstand for dumping. Følgende fremgår af disse bestemmelser:

»1. Den normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet.

[…]

3. Sælges samme vare ikke eller ikke i tilstrækkelige mængder i normal handel, eller muliggør et sådant salg ikke en behørig sammenligning på grund af den særlige markedssituation, fastsættes den normale værdi for samme vare på grundlag af produktionsomkostningerne i oprindelseslandet plus et rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste eller på grundlag af eksportpriserne ved salg i normal handel til et egnet tredjeland, forudsat at disse priser er repræsentative. […]

[…]

7. a) Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

[…]

b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra Folkerepublikken Kina, Vietnam og Kasakhstan og lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af [Verdenshandelsorganisationen (WTO)] på datoen for indledningen af undersøgelsen, fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1 til 6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.

[…]«

20. Grundforordningens artikel 2, stk. 8, bestemmer:

»Eksportprisen er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til Fællesskabet.«

21. Grundforordningens artikel 2, stk. 10, bestemmer:

»Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi.

Denne sammenligning foretages i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser. Når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. Enhver dobbeltjustering skal undgås, navnlig i henseende til rabatter, afslag, mængder og handelsled. Er de fastsatte betingelser herfor opfyldt, kan der foretages justeringer for nedenstående faktorer.

[…]

i) *Provision*

Der foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg. Begrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis.

[…]«

B — *De faktiske omstændigheder og den endelige forordning*

22. De faktiske omstændigheder og indholdet af den endelige forordning beskrives således i den appellerede doms præmis 8-24.

23. Appellanten er et selskab i henhold til kinesisk ret, hvis hovedsæde er beliggende i Dongguan (Kina). Det fremstiller bueformede ringmekanismer med løftearm [5], der anvendes til at fastgøre blade i ringbind.

24. Appellanten sælger hele sin produktion til World Wide Stationary Ltd [6] via Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd [7], der er dens største aktionær, idet WWS og LECO begge er etableret i Hong Kong (Kina). WWS sælger derefter appellentens produktion til kunder på det kinesiske marked og også uden for Kina via eksport af den pågældende produktion til Fællesskabet og andre tredjelande.

25. Den 11. marts 2005 indgav tre fællesskabsproducenter, der repræsenterer over 50 % af den samlede produktion af MLA i Fællesskabet, en klage til Kommissionen. Klagen blev støttet af IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

5 — Herefter »MLA«.
6 — Herefter »WWS«.
7 — Herefter »LECO«

26. Den 28. april 2005 blev der i henhold til grundforordningens artikel 5 offentliggjort en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af MLA med oprindelse i Kina i *Den Europæiske Unions Tidende* [8].

27. I forbindelse med denne undersøgelsesprocedure fremsatte appellanten en anmodning om at opnå status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), subsidiært en anmodning om individuel behandling i henhold til samme forordnings artikel 9, stk. 5. Kommissionen afviste den første anmodning, men efterkom den anden.

28. Kommissionen har ikke i forbindelse med undersøgelsen foretaget kontrolbesøg i hverken Dongguan eller Hong Kong.

29. Den 26. januar 2006 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 134/2006 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af bueformede ringmekanismer med løftearm (hebel) med oprindelse i Folkerepublikken Kina [9]. Med denne forordning indførtes en midlertidig antidumpingtold på 33,3 % for import af MLA fremstillet af appellanten, fra den 28. januar 2006, og på 48,1 % for al anden import af MLA fra Kina.

30. Normalværdien for MLA for producenter-eksportører, der ikke har status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, ligesom appellanten, er i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), blevet fastsat på grundlag af kontrollerede oplysninger, som en producent etableret i et tilsvarende land har meddelt. I denne forbindelse fastslog Kommissionen midlertidigt, at Iran var det mest velegnede valg.

31. Eksportprisen for MLA for så vidt angår salg til eksport til Fællesskabet foretaget af eksportører, der nyder individuel behandling, og som foretages via tilknyttede selskaber etableret uden for Fællesskabet, blev fastsat på grundlag af videresalgsprisen til uafhængige kunder i Fællesskabet i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8. Eksportprisen for MLA fra appellanten blev navnlig fastsat på grundlag af de priser, som WWS anvender over for sin første uafhængige kunde i Fællesskabet, med et fradrag på 12,6 % svarende til visse omkostninger afholdt mellem fabrikken og grænsen til Fællesskabet, nemlig transport, forsikring, håndtering osv.

8 — EUT C 103, s. 18.

9 — EUT L 23, s. 13, herefter »den midlertidige forordning«.

32. I den appellerede doms præmis 17 udtalte Retten:

»Ifølge den midlertidige forordning blev den normale værdi og eksportpriserne sammenlignet ab fabrik og i samme handelsled. Med henblik på en ligelig sammenligning af normalværdien og eksportprisen blev der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, taget hensyn til forskelle, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. For sagsøgerens vedkommende blev der foretaget en justering på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), da salget til eksport er foregået via et tilknyttet selskab etableret i et andet land end det berørte land eller uden for Fællesskabet. Denne justering har bestået i fra eksportprisen for MLA at fratrække 18,6 % i form af salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generelle omkostninger for WWS, 1,8 % for LECO's udgifter og 5 % som en rimelig fortjenstmargen for disse to selskaber.«

33. Den 24. juli 2006 vedtog Rådet den endelige forordning, hvori den endelige dumpingmargen, der finder anvendelse på appellanten, blev fastsat til 27,1 %, mens den margen, der anvendes på andre producenter, blev fastsat til 47,4 %.

34. Med hensyn til beregningen af normalværdien for MLA fastslog Rådet i den endelige forordning, at det efter en ny analyse af alle de oplysninger, der var indhentet fra producenten i Iran, måtte konstateres, at disse oplysninger var ufuldstændige og/eller modstridende og således ikke kunne anvendes til beregning af normalværdien for MLA i den endelige fase. Et andet rimeligt grundlag blev således anvendt til beregning af normalværdien i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). I denne forbindelse anføres det i den endelige forordning, at det, da der mangler oplysninger fra andre tredjelande, hvor der produceres MLA, er blevet skønnet, at oplysningerne i klagen, som stammer fra fællesskabsindustrien, udgjorde et mere rimeligt grundlag for fastsættelse af normalværdien for MLA i den endelige fase. Desuden fremgår det af den endelige forordning, at justeringerne er blevet foretaget for at afspejle de specifikke kontrollerede oplysninger indhentet i løbet af undersøgelsen vedrørende navnlig prisen på råvarer og fragt.

35. Eksportprisen blev fastsat i henhold til den metode, der er beskrevet i den midlertidige forordning.

36. Retten udtalte i den appellerede doms præmis 24:

»Ifølge den midlertidige forordning blev den normale værdi og eksportpriserne sammenlignet ab fabrik og i samme handelsled. Med henblik på en ligelig sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen for så vidt angår sagsøgeren blev justeringen af WWS'

eksportpris i modsætning til sagsøgerens første påstand i skrivelsen af 3. marts 2006 i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), opretholdt. Fællesskabsinstitutionerne bekræftede deres holdning om, at forholdet mellem sagsøgeren på den ene side og LECO og WWS på den anden side kunne sidestilles med det forhold, som gør sig gældende for en operatør, der arbejder på grundlag af provision. Alligevel fremgik det af sagsøgerens anden påstand i skrivelsen af 3. marts 2006 om dobbelttælling af visse af LECO's og WWS' salgsomkostninger, at der var begået en skrivefejl i forbindelse med beregningen af disse omkostninger. Dette har medført en reduktion af WWS' fradrag for salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger fra 18,6 til 3,2 %. Endelig har den justering, som fællesskabsinstitutionerne har foretaget, bestået i at fratrække 3,2 % fra eksportprisen navnlig i form af direkte salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger for WWS, 1,8 % for LECO's omkostninger og 5 % som en rimelig fortjenstmargen.«

C — *De relevante påstande i den appellerede dom*

37. Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 19. oktober 2006 fremsatte appellanten påstand om ophævelse af den endelige forordning for så vidt angår forordningens anvendelse på appellanten og om, at Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

38. Appellanten gjorde to påstande gældende til støtte for dette søgsmål. I den første påstand gjorde appellanten i den første del gældende, at den endelige forordning indebar en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, da institutionerne havde sammenlignet den normale værdi og eksportprisen for MLA i forskellige handelsled.

39. De argumenter, som appellanten fremsatte, og Rettens begrundelser vedrørende disse findes i den appellerede doms præmis 34-53 med følgende ordlyd:

»Vedrørende første del om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10

— Parternes argumenter

34 Sagsøgeren gør hovedsageligt gældende, at institutionerne ved at foretage en justering af eksportprisen for de MLA,

sagsøgeren fremstiller, på grundlag af de direkte salgsomkostninger, de administrative omkostninger og andre generalomkostninger samt LECO's og WWS' fortjenester har sammenlignet den normale værdi og eksportprisen i forskellige handelsled og således har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 10.

35 For det første oplyser sagsøgeren, at den normale værdi for MLA i henhold til den endelige forordning er blevet fastsat på grundlag af oplysningerne i klagen, som stammer fra fællesskabsindustrien. I denne forbindelse gør sagsøgeren gældende, at denne bestemmelse burde være sket på grundlag af grundforordningens principper, navnlig principperne i forordningens artikel 2, stk. 1 og 3. I henhold til disse bestemmelser skulle den normale værdi for varerne svare til salgsprisen for varerne på det nationale marked, hvilket i sidste ende resulterer i beløb, der er højere end fremstillingsomkostningerne justeret med salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger.

36 Til støtte for denne påstand nævner sagsøgeren Domstolens dom af 5. oktober 1988, Brother Industries mod Rådet, sag 250/85, Sml. s. 5683, præmis 15-18, hvori Domstolen fastslog, at formålet med fastsættelse af en beregnet værdi er at fastlægge salgsprisen for en vare, således som denne ville være, såfremt varen solgtes i oprindelses- eller eksportlandet.

I denne forbindelse har sagsøgeren gjort gældende, at salgsprisen for de MLA, den fremstiller, på det kinesiske marked udgør prisen ab WWS, fordi WWS, som det oplyste i forskellige dele af det spørgeskema, Kommissionen havde sendt det i forbindelse med indledningen af undersøgelsesproceduren, sælger hele sin produktion, uanset om den er beregnet til det kinesiske marked eller til eksport.

37 Ifølge sagsøgeren følger det heraf, at den justering, som institutionerne har foretaget af WWS' eksportpris på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), nemlig fradrag af en margen på 5 % i form af salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger og 5 % i form af LECO's og WWS' fortjeneste bragte prisen ned på et niveau svarende til det niveau, der var gældende, da varerne forlod produktionskæden i Kina, dvs. inden afholdelsen af salgsomkostningerne.

38 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at institutionerne burde have tilskrevet salgsomkostningerne, de administrative omkostninger og de øvrige generalomkostninger, WWS har afholdt, ikke blot dets eksportaktiviteter, men også dets salgsaktiviteter i Kina ved fastsættelsen af den normale værdi. Sagsøgeren har tilføjet, at selskabet ikke har salgsudgifter i Kina, da det blot producerer på anmodning fra WWS.

39 Rådet, Kommissionen og de øvrige intervenienter bestrider sagsøgerens argumenter.

— Rettens bemærkninger

40 Indledningsvis skal det fastslås, at institutionerne med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (Domstolens dom af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 40, og Rettens dom af 8.7.2008, sag T-221/05, Huvis mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 38).

41 Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at Fællesskabets retsinstansers prøvelse af institutionernes skøn må begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbar urigtig vurdering af de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. Rettens dom af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 48 og 49 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.10.2006, sag T-300/03, Moser Baer India mod Rådet, Sml. II, s. 3911, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis). Denne begrænsede retlige kontrol gælder navnlig valget mellem forskellige fremgangsmåder for beregning af dumpingmargenen samt vurderingen af en vares normale værdi (jf. Ikea Wholesale-dommen, nævnt i præmis 40 ovenfor, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

42 Desuden fremgår det ifølge retspraksis både af ordlyden og ordningen i grundforordningens artikel 2, stk. 10, at en justering af eksportprisen eller den normale værdi kun kan foretages for at tage hensyn til forskelle i faktorer, der påvirker priserne og dermed prisernes sammenlignelighed (Rettens dom af 21.11.2002, sag T-88/98, Kundan og Tata mod Rådet, Sml. II, s. 4897, præmis 94). Det betyder med andre ord, at justeringens eksistensberettigelse er en genopretning af symmetrien mellem den normale værdi og eksportprisen. Hvis justeringen således udføres korrekt, indebærer det en genopretning af symmetrien mellem den normale værdi og eksportprisen. Hvis justeringen derimod ikke foretages korrekt, indebærer det, at den skaber en asymmetri mellem den normale værdi og eksportprisen (Rettens dom af 10.3.2009, sag T-249/06, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet, [Sml. II, s. 383], præmis 194 og 195).

43 Det er i denne sammenhæng, at Retten skal undersøge spørgsmålet om, hvorvidt det sammenligningsniveau, institutionerne har valgt, er blevet overholdt i beregningen af den normale værdi og eksportprisen, og efterfølgende kontrollere, om den justering, der er foretaget,

har resulteret i en genopretning af symmetrien i sammenligningen af disse to faktorer, eller om den tværtimod har resulteret i en sammenligning i forskellige handelsled.

44 I den foreliggende sag fremgår det af 22. betragtning til den endelige forordning, at institutionerne har foretaget sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen for MLA fra Kina i samme handelsled, nemlig ab fabrik. Hvad angår specifikt MLA fremstillet af sagsøgeren præciseres det i skrivelsen af 3. juli 2006, at både den normale værdi og eksportprisen for disse varer er fastsat inden inddragelsen af en eventuel mellemmand i salgsprocessen, dvs. inden inddragelsen af LECO og WWS i markedsføringen af sagsøgerens MLA.

45 Herefter skal det, når det gælder eksportprisen, fastslås, at sagsøgeren ikke bestrider, at beregningen er foretaget i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 8. Sagsøgeren og institutionerne erkender imidlertid, at eksportprisen for sagsøgers MLA svarer til de priser, som WWS fastsætter for sine uafhængige kunder på fællesskabsmarkedet, som det fremgår af 21. betragtning til den endelige forordning og med henvisning til sidstnævnte bestemmelse af 41. og 42. betragtning til den midlertidige forordning.

46 Med hensyn til den normale værdi skønner sagsøgeren derimod, at denne værdi burde have været fastsat i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 3, og dermed burde have svaret til prisen på dennes MLA, som WWS opkræver på det nationale kinesiske marked.

47 I denne forbindelse skal det bemærkes, at det fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), at fastsættelsen af den normale værdi af varer fra Folkerepublikken Kina ifølge bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, er begrænset til specifikke individuelle tilfælde, hvor de pågældende producenter, hver for deres eget vedkommende, har fremsat velbegrundede krav i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i artikel 2, stk. 7, litra c), for at påvise, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for dem (jf. i denne retning Rettens dom af 23.10.2003, sag T-255/01, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures og Zhejiang Yankon mod Rådet, Sml. II, s. 4741, præmis 40).

48 I den foreliggende sag må det dog fastslås, at det fremgår af 14. betragtning til den endelige forordning, at det krav, sagsøgeren har fremsat i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), er blevet afvist. Derfor kunne den normale værdi af sagsøgerens MLA ikke fastsættes

som prisen på disse varer på sagsøgerens nationale marked, nemlig de priser, som WWS kræver på det kinesiske marked, da det var blevet fastslået, at de ikke er omfattet af normal handel.

49 Det skal i øvrigt nævnes, at sagsøgerens henvisning i denne forbindelse til præmis 15-18 i dommen i sagen Brother Industries mod Rådet, nævnt i præmis 36 ovenfor, ikke er relevant i den foreliggende sag. Selv om Domstolen i denne dom fandt, at institutionerne med rette havde beregnet den normale værdi af import fra Japan på grundlag af distributørens videresalgspris på det nationale marked, var denne vurdering baseret på den omstændighed, at Japan var et land med en markedsøkonomi.

50 Det må dernæst fastslås, at den normale værdi for MLA fremstillet af sagsøgeren ifølge 17. betragtning til den endelige forordning er blevet beregnet på et rimeligt grundlag i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). Det fremgår af retspraksis, at formålet med denne bestemmelse er at undgå, at der tages hensyn til priser og omkostninger i lande uden markedsøkonomi, hvor priser og omkostninger sædvanligvis ikke fremstår som et resultat af markedskræfternes spil (jf. analogt hermed Domstolens dom af 11.7.1990, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Sml. I, s. 2945, præmis 26, og af 22.10.1991, sag C-16/90, Nölle, Sml. I, s. 5163, præmis 10). Hvad angår navnlig sagsøgerens MLA fremgår det af skrivelsen af 3. juli 2006, at den normale værdi er blevet beregnet på grundlag af andre tilsvarende fællesskabsproducenters produktionsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger samt en skønnet rimelig fortjeneste. Ingen direkte salgsomkostninger har dog kunnet medtages i beregningen, for som sagsøgeren erkender ved gentagne lejligheder, navnlig i svarene på det spørgeskema, som Kommissionen fremsendte under undersøgelsen, samt i skrivelse af 5. juni 2006, stod LECO og WWS for markedsføringen af sagsøgerens produkter.

51 Det fremgår således af den måde, hvorpå den normale værdi for MLA fremstillet af sagsøgeren er blevet beregnet, og navnlig af den manglende medtagelse af salgsomkostningerne i denne beregning, at der var opnået en ligevægt ved sammenligningen af den normale værdi og eksportprisen for sagsøgerens MLA, hvis institutionerne ikke havde foretaget en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, med fradrag af salgsomkostningerne i forbindelse med markedsføringen af sagsøgerens MLA på fællesskabsmarkedet fra eksportprisen.

52 Det må derfor fastslås, at institutionerne ikke har begået et åbenbart urigtigt skøn ved at foretage en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, af eksportprisen på MLA fremstillet af sagsøgeren.

53 Henset til ovenstående, bør første del af sagsøgerens første anbringende afvises.«

40. I den appellerede dom fandt Retten appellantens søgsmål ubegrundet og pålagde denne at afholde sine egne og Rådets sagsomkostninger samt sagsomkostninger for selskaberne IML Industria Meccanica Lombarda Srl, Interkov spol. s r.o., MI.ME.CA. Srl og NIKO — kovinarsko podjetje, d.d., Železniki, de intervenerende parter.

II — Appellen

A — *Påstandene*

41. Med denne appel kræver appellanten, at den appellerede dom ophæves for så vidt den afviser første led af appellantens første anbringende og pålægger denne at afholde Rådets og de intervenerende parters sagsomkostninger.

42. Appellanten kræver ligeledes, at den endelige forordning annulleres, da der med denne indføres en told på de MLA, appellanten fremstiller, der er højere end den told, der beregnes uden den omtvistede justering af eksportprisen.

43. Rådet har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, subsidiært, at sagen afvises. Det har ligeledes nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

B — *Parternes argumenter*

1. Appellanten

44. Appellanten har til støtte for sin appel gjort et enkelt anbringende gældende, nemlig tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, og tilsidesættelse af begrebet »normal værdi« som defineret i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a).

45. Appellanten har gjort gældende, at Retten i den appellerede dom ikke har tillagt begrebet »normal værdi« som defineret i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), den korrekte juridiske virkning.

46. Appellanten gør gældende, at det ved flere lejligheder erkendes i denne dom, at de salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger, som

LECO og WWS afholder i Hong Kong, var omkostninger i tilknytning til salg til eksport og i Kina, og at den omstændighed, at der ikke fandtes salgsomkostninger i Kina, var ubestridt.

47. Appellanten understreger, at Retten i den appellerede doms præmis 50 erkender, at den normale værdi er blevet beregnet på grundlag af andre tilsvarende fællesskabsproducenters produktionsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger samt en skønnet rimelig fortjeneste.

48. Appellanten gør gældende, at Retten i samme præmis i den appellerede dom ligeledes udtaler, at »ingen direkte salgsomkostninger har dog kunnet medtages i beregningen, for som sagsøgeren har erkendt ved gentagne lejligheder, navnlig i svarene på det spørgeskema, som Kommissionen fremsendte under undersøgelsen, samt i skrivelse af 5. juni 2006, så stod LECO og WWS for markedsføringen af sagsøgerens produkter«.

49. Appellanten hævder, at Retten med denne udtalelse foretager et urigtigt skøn, og dette af to grunde.

50. Dels har den omstændighed, at LECO og WWS stod for markedsføringen af appellantens varer, ikke nogen indflydelse på fastsættelsen af den normale værdi, da denne værdi var en analog normalværdi og derfor ikke var baseret på appellantens omkostninger.

51. Dels er den omstændighed, at LECO og WWS stod for markedsføringen af appellantens varer, relevant i forbindelse med bestemmelse af det handelsled i appellantens distributionskredsløb, for hvilket normalværdien fastsat på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), var en egentlig analog normal værdi.

52. Retten har i sin analyse af dette spørgsmål i den appellerede doms præmis 46-48 ikke forstået de af appellanten fremførte argumenter i første instans.

53. I modsætning til, hvad Retten udtaler i den appellerede doms præmis 46, har appellanten således altid erkendt, at den normale værdi skulle fastsættes på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). Ved bestemmelsen af det handelsled i appellantens distributionsnetværk, den analoge normalværdi svarer til, vil det imidlertid være relevant at anvende grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 3.

54. I modsætning til den appellerede doms præmis 49 er ovennævnte dom i sagen Brother Industries mod Rådet relevant, fordi den viser, at en normal værdi fastsat i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), skal være analog med en normal værdi fastsat under markedsvilkår, dvs. at den skulle svare til den værdi, til hvilken varen leveres til den første ikke tilknyttede person. Den skal

således omfatte alle salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger for alle de tilknyttede selskaber, der deltager i distributionen af varen.

55. Det følger heraf, at såfremt producenten i et land uden markedsøkonomi har tilknyttede selskaber, som sælger varen på det indre marked, skal den analoge normale værdi, der fastsættes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), være analog med den normale værdi i producentens økonomiske enhed, dvs. den normale værdi, som varen leveres til første gang til en ikke tilknyttet person på det indre marked. I appellantens tilfælde skulle dette led svare til leddet »ab WWS«.

56. I den appellerede doms præmis 44 når Retten imidlertid frem til en konklusion i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), da den antager, at den analoge normale værdi svarer til det led, hvor varerne forlader produktionskæden i Kina.

57. Appellanten konkluderer på denne baggrund, at Retten ligeledes har set bort fra grundforordningens artikel 2, stk. 10, idet den i slutningen af den appellerede doms præmis 51 og præmis 52 anfører, at institutionerne ikke havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn, da de på baggrund af denne bestemmelse foretog en justering af eksportprisen for MLA ved fra denne pris at fratrække de salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger, som LECO og WWS havde afholdt, da de solgte til eksport.

2. Rådet

58. Rådet erindrer om, at den normale værdi blev beregnet ab fabrik på grundlag af produktionsomkostningerne, salgsomkostningerne, de administrative omkostninger og andre generalomkostninger, som var afholdt frem til det tidspunkt, hvor varerne forlod fabrikken, samt en rimelig fortjeneste.

59. Det fremfører hvad angår salgsomkostningerne, de administrative omkostninger og andre generalomkostninger, at det fremgik af de kontrollerede oplysninger fra fællesskabsindustrien, at det samlede beløb nærmede sig 16 %, hvoraf 5 % svarede til salgsomkostningerne.

60. Det har forklaret, at institutionerne kun havde medtaget et beløb på omkring 11 % i den beregnede normale værdi, hovedsageligt i form af administrative omkostninger og generalomkostninger, for så vidt som appellanten ikke afholdt sådanne omkostninger.

61. Rådet gør gældende, at den beregnede normale værdi er blevet beregnet korrekt ab fabrik for et selskab, der ikke afholder nogen direkte salgsomkostninger i forbindelse med salget på det indre marked.

62. Det gør dernæst gældende, at institutionerne har fastsat eksportprisen på grundlag af de priser, som WWS har faktureret den første uafhængige kunde. Det præciserer, at institutionerne dog har foretaget en justering af appellantens eksportpris i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), fordi appellanten ikke sælger sine varer direkte til uafhængige kunder, men foretager hele sit salg til eksport via sine to tilknyttede selskaber, LECO og WWS, etableret i Hong Kong. Institutionerne fastslog, at forholdet mellem appellanten på den ene side og de tilknyttede selskaber LECO og WWS på den anden side kunne sidestilles med det forhold, der gør sig gældende for en operatør, der arbejder på grundlag af provision.

63. Rådet har fremført, at appellanten under retsforhandlingerne ved Retten bestred den justering, der var foretaget på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), men ikke benægtede den omstændighed, at dennes forhold til LECO og WWS kunne sidestilles med det forhold, der gør sig gældende for en operatør, der arbejder på grundlag af provision. Appellanten fremførte ganske enkelt, at justeringen var uberettiget, fordi LECO og WWS var led i appellantens salg til såvel eksport som på det indre kinesiske marked.

64. Rådet fremfører, at det under retsforhandlingerne ved Retten forklarede, at appellantens argument var forkert af to grunde. For det første havde institutionerne ikke fastsat den normale værdi på grundlag af appellantens salgspriser i Kina, men i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). For det andet omfattede den beregnede normale værdi for appellanten i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), ikke nogen direkte salgsomkostninger. Der var således en forskydning mellem den normale værdi og eksportprisen beregnet på grundlag af de priser, som WWS fakturerer den første uafhængige kunde. Den normale værdi omfattede kun de udgifter, der var fastsat ab appellantens fabrik, men ingen direkte salgsomkostninger. Eksportprisen omfattede ligeledes en fortjenstmargen til LECO og WWS, der udførte funktioner svarende til dem, en operatør, der arbejder på grundlag af provision, udfører. Rådet har gjort gældende, at det var for at kompensere for denne forskydning, at den omtvistede justering blev foretaget i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

65. Rådet oplyser, at Retten fulgte dets argumentation i den appellerede dom. Det gør gældende, at appellantens påstand om, at Retten har afholdt sig fra at tillægge begrebet

»normal værdi« som defineret i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), den korrekte juridiske virkning, er ubegrundet.

C — *Vurdering*

66. Appellantens påstand om, at den normale værdi i den foreliggende sag skulle svare til leddet »ab WWS«, tager ikke hensyn til den ubestridte omstændighed, at den beregnede normale værdi i den foreliggende sag ikke omfatter nogen salgsomkostninger. Desuden bestrider den de faktiske omstændigheder, som Retten har lagt til grund, hvilket ikke kan antages.

69. Ligesom Rådet mener jeg, at denne appel bør forkastes dels på grund af appellens genstand, dels på grund af den forpligtelse, der i grundforordningens artikel 2, stk. 10, pålægges institutionerne til at foretage de justeringer, der er nødvendige for, at der kan foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi.

70. Med hensyn til det første punkt, nemlig denne appels genstand, er det efter min mening vigtigt at notere sig, at den er skarpt afgrænset.

67. Rådet tilføjer, at appellantens første anbringende i sagen ved Retten ikke bestred den måde, hvorpå institutionerne havde beregnet den beregnede normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). Appellanten gjorde navnlig ikke gældende, at institutionerne havde tilsidesat denne bestemmelse, fordi de ikke havde medtaget salgsomkostninger i den beregnede normale værdi.

71. I sit eneste anbringende hævder appellanten således hovedsageligt, at Retten har begået en retlig fejl, da den skønnede, at den normale værdi er blevet fastsat i det led, hvor varerne forlader appellantens produktionskæde, således at en justering af eksportprisen var begrundet for at kunne sammenligne denne pris og denne værdi ligeligt, dvs. i samme handelsled.

68. Endelig bør påstanden om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), ligeledes forkastes, for den er udelukkende baseret på den antagelse, at den normale værdi skulle svare til leddet »ab WWS«, hvilket er åbenbart fejlagtigt.

72. Ved således at begrænse sig til dette anbringende søger appellanten for det første ikke at påvise, at den faktuelle konstatering i den appellerede doms præmis 44, hvorefter den normale værdi i den foreliggende sag er

blevet fastsat inden inddragelsen af en mellemmand i salgsprocessen, dvs. inden inddragelsen af LECO og WWS, er fejlagtig. Det må fastslås, at appellanten ikke på noget tidspunkt i sit appelskrift hævder, at denne konstatering, som Retten har foretaget, skulle udgøre en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.

73. Endelig bestrider appellanten heller ikke efter min mening Rettens retlige vurdering, hvorefter den beregnede normale værdi for MLA i den endelige forordning er blevet fastsat i henhold til bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a).

74. Rådet præciserede i sit svarskrift til Retten følgende vedrørende retningslinjerne for beregning af denne normale værdi. I svarskriftets punkt 9 og 10 fremføres følgende:

»9. […] den beregnede normale værdi blev beregnet ab fabrik på grundlag af produktionsomkostningerne, salgsomkostningerne, de administrative omkostninger og andre generalomkostninger, som var afholdt frem til det tidspunkt, hvor varerne forlod fabrikken, samt en rimelig fortjeneste. Institutionerne har fastsat beløbene således:

— Produktionsomkostninger: Institutionerne har fastsat udgifterne til råstoffer (hovedsagelig stålplader, stålruller, elektroplettering og elektricitet), der udgør omkring to tredjedele af de samlede produktionsomkostninger, på grundlag af de kinesiske priser og de resterende elementer på grundlag af de oplysninger, der er anført i klagen, og de tilgængelige oplysninger fra producenter i andre potentielle analoge lande.

— Salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger: Institutionerne har fastsat omkostningerne på grundlag af kontrollerede oplysninger fra fællesskabsindustrien, som opgav et samlet beløb til salgsomkostninger, administrative omkostninger og andre generalomkostninger på 16 %. Institutionerne har imidlertid fra dette beløb fratrukket et beløb på i alt 5 % til salgsomkostninger, fordi undersøgelsen har vist, at appellanten ikke havde nogen omkostninger af denne art. Salgsomkostningerne, de administrative omkostninger og andre generalomkostninger beløb sig således til omkring 11 % svarende hovedsageligt til de administrative omkostninger og andre generalomkostninger.

— Fortjeneste: Endelig lagde institutionerne en rimelig fortjeneste på 5 % til.

10. Følgelig har institutionerne beregnet en beregnet normal værdi ab fabrik for et selskab, der ikke har nogen direkte salgsomkostninger på det indre marked.«

75. I den foreliggende appel, sådan som jeg forstår den, og sådan som Rådet ligeledes har fortolket den, sætter appellanten ikke spørgsmålstegn ved vurderingen i den appellerede doms præmis 50, hvorefter den normale værdi, da den ikke omfatter nogen direkte salgsomkostninger, er blevet fastsat i henhold til bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a).

76. Med andre ord bestrider appellanten ikke i den foreliggende appel størrelsen af denne normale værdi, og navnlig den omstændighed, at den er reduceret med 5 % i form af direkte salgsomkostninger.

77. Denne analyse synes at bekræftes af den omstændighed, at appellanten i påstandene i appelskriftet udtrykkeligt anmoder Domstolen om, hvis den erklærer appellantens påstand for begrundet og ophæver den appellerede dom, at annullere den endelige forordning udelukkende »i det omfang, den indfører en antidumpingtold på MLA produceret af appellanten, som overstiger den told, der ville være blevet opkrævet, hvis den omtvistede justering af eksportprisen ikke var blevet foretaget«.

78. I forbindelse med den foreliggende appel søger appellanten således ikke at opnå en annullering af reduktionen af eksportprisen som følge af den omtvistede justering, og heller ikke en ny fastsættelse af dumpingmargenen på grundlag af en nyvurdering af den normale værdi og eksportprisen.

79. Sammenfattende har appellantens eneste anbringende — med overskriften »begrebet »normal værdi« er ikke blevet tillagt den korrekte juridiske virkning, sådan som det er defineret i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a)« — ikke til formål at bestride den omstændighed, at den normale værdi, der er fastsat på grundlag af den pris, der skal betales for den pågældende vare på Fællesskabets marked, er blevet nedsat med de direkte salgsomkostninger.

80. Dette anbringende skal efter min mening forstås således, at Retten, uanset at Rådet har fradraget disse omkostninger, burde have fastslået, at den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), og ovennævnte dom i sagen Brother Industries mod Rådet nødvendigvis svarede til den pris, som MLA skulle være solgt til på det kinesiske marked, hvis denne markedsføring var sket i en markedsøkonomi, og en sådan pris omfatter nødvendigvis salgsomkostningerne for de selskaber, der varetager

markedsføringen af varen, som f.eks. LECO og WWS, når disse virksomheder sammen med produktionsvirksomheden udgør en enkelt økonomisk enhed.

81. Dette anbringende kan efter min mening ikke tiltrædes.

82. I ovennævnte dom i sagen Brother Industries mod Rådet kendte Domstolen ganske vist for ret, at arbejdsfordelingen med hensyn til henholdsvis fremstilling og salg i en gruppe af virksomheder bestående af selskaber, som er selvstændige juridiske personer, ikke er til hinder for, at der er tale om en enkelt økonomisk enhed, således at varens normale værdi skal bestemmes ikke på grundlag af fremstillingsvirksomhedens salgspris til distributionsvirksomheden, men på grundlag af distributionsvirksomhedens salgspris til en uafhængig økonomisk aktør.

83. Der kunne således opstå tvivl om, hvorvidt Rådet i henhold til bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), havde ret til at nedsætte den beregnede normale værdi for MLA med den del, der svarede til de direkte salgsomkostninger, med den begrundelse, at appellanten ikke selv afholdt salgsomkostningerne for varerne på dennes indre marked.

84. Som vi allerede har set, rejses dette spørgsmål imidlertid ikke i den foreliggende appel. Som sagt bestrider appellanten ikke den omstændighed, at den normale værdi af MLA er blevet beregnet i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a).

85. Appellantens argumentation består udelukkende i en påstand om, at Retten i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), og ovennævnte dom i sagen Brother Industries mod Rådet burde have konstateret, at den normale værdi svarede til det led, hvor varerne markedsføres af WWS.

86. Denne argumentation kan ikke tiltrædes, fordi den efter min mening er ufuldstændig eller endog kontradiktorisk. Appellanten kan ikke påstå, at Retten har fejlfortolket grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), uden at sætte spørgsmålstegn ved den vurdering, i henhold til hvilken den normale værdi, da den ikke omfatter de direkte salgsomkostninger, er blevet fastsat i henhold til denne bestemmelse.

87. Retten kunne ikke, sådan som det underforstået fremgår af appellantens argumentation, se bort fra den omstændighed, at den normale værdi for MLA var blevet beregnet af Rådet i det led, hvor varerne forlader appellantens produktionskæde. Da den derefter

skønnede, at en sådan vurdering var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), måtte den drage alle konsekvenserne heraf i kontrollen med overholdelse af kravet i grundforordningens artikel 2, stk. 10, om, at der skulle foretages en ligelig sammenligning.

88. Jeg kommer nu til det andet punkt i min argumentation, der vedrører anvendelsesområdet for grundforordningens artikel 2, stk. 10.

89. Denne bestemmelse pålægger således institutionerne at foretage en ligelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Det bestemmes udtrykkeligt, at denne sammenligning for at overholde denne betingelse skal foretages i samme handelsled.

90. Da den normale værdi er fastsat i det led, hvor MLA forlader appellantens produktionskæde, har Retten ikke begået nogen retlig fejl, da den skønnede, at justeringen af eksportprisen, der bestod i at fratrække de omkostninger og den fortjeneste, som de selskaber, der varetog markedsføringen af disse varer, har haft, var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 10 [10]. Med henblik på en sammenligning af den normale værdi og eksportprisen i samme handelsled, dvs. på det tidspunkt, hvor MLA forlader appellantens produktionskæde, var det nødvendigt, at denne blev justeret for at fjerne den del af prisen, der svarede til deltagelsen af de tilknyttede selskaber, der varetog markedsføringen på Fællesskabets marked.

91. Derfor foreslår jeg Domstolen, at den forkaster den foreliggende appel som ubegrundet.

92. Deler Domstolen min holdning, skal appellanten, der således er den tabende part i denne instans, afholde sine egne omkostninger samt Rådets omkostninger i henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

93. Kommissionen afholder sine egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, første afsnit.

10 — Jf. i denne retning dom af 10.3.1992, sag C-179/87, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. I, s. 1635, præmis 16-19.

III — Forslag til afgørelse

94. Henset til det ovenfor anførte, skal jeg foreslå Domstolen følgende afgørelse:

— Appellen iværksat af Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd til prøvelse af dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 23. september 2009 (sag T-296/06), Dongguan Nanzha Leco Stationery mod Rådet, forkastes.

— Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd bærer sine egne samt Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger.

— Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.